

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI

KHOA VIẾT VĂN – VIẾT BÁO

***

Đỗ Quyên Quyên
TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

HÀ NỘI – 2012

Quỳnh

-Đỗ Quyên Quyên-

Chị mất ngủ nhiều đêm. Bao giờ cũng vậy, cảm giác ban đầu khi chị ngồi trước gương trang điểm là sự bất an. Ánh sáng chớp nhoáng lóe qua, màu huyết dụ của chiếc khăn lụa rơi trên vai người con gái trong bức tranh treo tường, tiếng u u thiết bị công nghiệp, hình mũi tên kim đồng hồ, mùi X-men..., tất cả đều khiến chị giật mình.

Đã từ lâu rồi, chị không còn bình yên nghe tiếng anh thở đều thỏa mãn sau khi ân ái, tiếng nghiền răng ken két ghê tai, tiếng anh nói mơ trong đêm thứ ngôn ngữ chị mãi miết giải nghĩa. Gió sầm sập rượt đuổi nhau trên nóc nhà. Chị thu mình lại trong căn phòng chỉ có màn đêm bủa vây, chiếm lĩnh. Gió lặng xuống rừ rừ, ì ì... Màn đêm sinh ra giấc ngủ và cái chết, sinh ra tình yêu và cũng sinh ra lừa dối.

Chị ngồi lặng trước tấm gương, chấm lên khuôn mặt một lớp kem tẩy trang dạng sữa bằng đôi bàn tay ngón gầy. Chị dùng miếng bông, chậm rãi lột đi vỏ mặt nạ bóng bẩy thường ngày, lộ ra khuôn mặt thật với những nếp nhăn như loài cây dại thỏa sức lan chông chéo lên nhau. Chị dùng nước hoa hồng mang hương thơm của những viên kẹo ngọt rồi thoa son môi từ hỗn hợp tinh dầu và đắp mặt nạ bằng sữa ong chúa. Ở bên anh, chị thích tỉa tóc làm đẹp bằng những đồ hiệu anh xách tay về. Nhưng bây giờ chị thụ động làm một cách chán nản và hờ hững như một thói quen cố hữu. Chị vẫn tin ngày anh về, khi ấy, chị không muốn anh thấy khuôn mặt mình xám ngoét, quần mắt thâm, thêm một vài chiếc mụn và những nếp nhăn mới.

Hình ảnh trong gương khiến chị không còn dám nhìn mình nữa. Chị cúi đầu để mái tóc rũ xuống khoảng không. Thứ thuốc có mùi hắc lệt làm chị đau đầu. Hồi chiều, chị ra salon tóc, thẳng thanh niên có mái tóc lờm chờm như đĩa xôi ba màu đổ lên đầu chị một hỗn hợp nhầy nhựa rồi dùng chiếc kẹp nóng rẫy kéo tóc chị đến buốt óc. Chị đưa tay chải mà thấy lòng tay mình vương đầy tóc rụng. Tóc đã không còn rụng theo mùa, những sợi tóc gãy hằng ngày vẫn buồn bã rơi, lần lượt ra đi như một phần cơ thể. Anh yêu mái tóc dài của chị nên thường mua những chùm bồ kết lúc liu quả đem về dự trữ trong nhà. Anh nướng bồ kết cùng với vỏ bưởi, lá chanh, hương nhu đun thành nước lá, nhẹ nhàng gội đầu cho chị và hít hà hương thơm.

Anh sở hữu niềm đam mê với những chiếc gương. Anh nói thích nhìn hình ảnh được phản chiếu qua gương. Anh dùng gương dẫn truyền ánh sáng, làm rộng không gian và luôn nhìn thấy chị đẹp. Anh tính toán kỹ lưỡng trong cách đặt từng chiếc gương. Gương được bố trí dọc cầu thang khiến cho mỗi khi bước đi chị có cảm giác như mình đang lạc trong xứ sở thần tiên. Trong phòng khách, anh đặt

gương ở tầm quan sát để chiếu những hình ảnh tươi đẹp từ khu vườn nhỏ ngoài ban công giúp chị thư giãn với căn phòng tràn ngập hình ảnh thiên nhiên. Anh đặt tấm gương thẳng, cao hơn người trong phòng thay đồ của chị mà mỗi lần nhìn vào bao giờ chị cũng thấy cơ thể mình đẹp với những đường cong kiêu kỳ. Anh không đặt gương trong phòng con trai vì sợ nó giật mình mà làm vỡ. Anh đặt chiếc gương trên bàn trang điểm, đối diện với giường ngủ. Anh bảo như thế sắc đẹp của chị và hạnh phúc của họ sẽ luôn lưu lại trong gương. Chiếc gương được trang trí bằng những hoa văn làm từ hồ phách trong suốt có màu cánh gián ngu hình ảnh con chim hóa thạch còn nguyên dạng mà anh mang từ Nga về. Anh nói rằng nó rất quý, nó có một và "chỉ xứng đáng với em".

Đứa con gái lạ nghiêm nhiên tồn tại trong căn phòng. Nó ngồi trước bàn trang điểm soi xét mình và tấm gương: "Em thích nó". " Nó là của em, nữ hoàng ạ". Anh nói khi một lần nữa lại thích hình ảnh được phản chiếu trong gương. Nó nghe với vẻ hài lòng, ngắm nghía đôi mắt màu khói và chiếc mụn ruồi khóe miệng mà có lần thầy bói phán: "Chín mươi phần trăm cõi dĩ thỏa của con nằm ở đây". "Gương kia ngự ở trên tường. Thế gian ai đẹp được dường như ta". Nó hỏi và cười ma mãnh khi nghe tiếng thần gương ca ngợi những lời có cánh như gõ nhạc vào tai. Anh đang nằm ườn người trên giường chờ đợi.

Chị gạt tay làm chiếc gương vỡ thành nhiều mảnh nhọn hoắt. Con chim hóa thạch màu đen thoát xác bay lên khiến chị hình dung về loài chim ác. Loài chim màu đen như màn đêm, có giọng khàn khàn và mang bất hạnh. Đứa con gái mặt non choẹt chinh lại chiếc váy ôm sát, vênh lên những đường cong khiêu khích nhìn vào chị khinh khỉnh: "Cứ đau khổ đi, bà đang bước vào thời kỳ tiền mãn kinh đấy" rồi cười một cách khoái trá: "Anh ấy là của tôi". Đứa con gái ôm ngang eo anh bằng đôi bàn tay mỏng trớn. Anh bình thản nhìn chị, bước đi nhanh. Thằng con trai nấp mình sau chiếc gương, mắt ầng ậ nước.

Từ đó, những chiếc gương loang loáng trong phòng đều gây cho chị cảm giác lạnh rợn người và giả tạo. Mỗi khi nhìn vào, chị đều thấy hình ảnh mình trở nên méo mó và kỳ dị. Thằng bé đã dỡ chúng xuống, xếp hết vào kho và chỉ để một chiếc gương trang điểm trong phòng khách. Thằng bé có khuôn mặt không giống anh thản nhiên khi nghe chị nói tên một vài cô gái. Nó nói: "Con chỉ yêu người như mẹ".

***

Trước khi ngủ bao giờ chị cũng cùng quỳnh tắm trắng. Chậu quỳnh này do anh mang về, có thể như một món quà chia tay mà chị nhận lấy như một niềm đau, nuôi dưỡng, tôn thờ một tình yêu.

Chị ngồi lâu bên khóm quỳnh cảm nhận hơi lạnh hòa cùng ánh trăng rớt trên ô cửa đọng lại thành giọt. Khoảnh khắc đài hoa rung rinh vẫy mình khiến chị ngỡ ngàng. Nụ hoa hé mở. Cánh hoa gầy e ấp. Quỳnh bung xòe bùng sáng che cả vầng trăng, hương thơm ôm choàng lấy màn đêm. Màu trắng của hoa làm chị nhớ tới màu tuyết của những chiếc lông ngỗng nàng My Châu lầm lỗi, đáng thương đã đánh dấu cho người tình trên đường trốn giặc. Chị chìm trong cảm giác đê mê, bay bổng. Mắt chị chan chứa ánh trăng, đôi môi thơm quỳnh hương.

Nhưng quỳnh chỉ là quỳnh trong cảm giác người ta chờ đợi nó, quỳnh không còn là quỳnh nữa khi lửa thể dưới màn đêm. Chị vốn là người không thích thay đổi, những gì được chị thiết lập sẽ được mặc định mãi mãi như hơn hai mươi năm chỉ yêu duy nhất anh. Anh phản bội làm chị muốn nổi loạn. Chị thấy người mình rạo rục, căng tràn như muốn bứt phá trong chiếc váy ngủ màu trắng.

Chị muốn hư.

Hoa quỳnh rục rờ mà thanh cao như một vũ nữ đài các. Chị mở một bản nhạc du dương, hòa mình trong vũ điệu đắm mê cùng hương quỳnh. Ánh mắt mong chờ, khoảnh khắc chị chạm vào tay partner dâng lên đầy cảm xúc. Chị cảm nhận lực truyền, hơi nóng từ toàn bộ cơ thể của bạn nhảy tới lồng ngực thổn thức, qua cánh tay, khuỷu tay, cổ tay và cuối cùng là bàn tay, khao khát đọng trên đôi môi trễ nải nũng nịu.

Hắn ở phía bên kia ngôi nhà, nhìn quỳnh nở, ngắm chị rất lâu qua ô cửa sổ cách một khoảng đêm dày đặc. Hương quỳnh vương vít trong tâm trí hắn như bay đến từ một nơi xa lắm. Hắn nhìn chị, ngỡ như mình là một partner của chị, cùng chị lột xác và giải thoát. Chị ngả đầu vào vai hắn, mái tóc mềm cọ trên khuôn mặt hắn êm ái, mắt hắn đậu trên vòng ngực chị mong hương quỳnh. Hắn lặng đi trong đê mê như một cảm dỗ thánh thiện.

Chị buông mình xuống chiếc ghế salon và thiếp đi, thấy nhoi nhói ở đầu lưỡi, ở cổ, ở ngực. Khi yêu, anh thường cắn lên cơ thể chị như một sự đam mê chiếm hữu. Chị vùng vẫy trong cảm giác ngọt ngào và đau đớn, thấy như được giải thoát, bay lơ đãng tựa đám mây rồi ngụ lại trên cầu vồng bảy sắc, nơi có bảy chú lùn, bảy nốt nhạc, bảy hành tinh, bảy tầng trời. Có khi chị ngỡ mình nhẹ bẫng như chìm đi, rõ ràng mình đang tan ra trên chiếc giường uơm đầy hạt giống. Những mầm cây ủ lâu ngày như chựa quậy, đâm rễ, chồi lên qua những ngón tay, trên từng thớ thịt non xanh bởi cơn mưa mát lành tưới tắm.

Quỳnh tình tự cùng đêm.

Buổi sáng, chị thức dậy thấy người mình nhẹ bẫng như bị rút hết sức. Không ngồi trước bàn trang điểm để kỳ cọ phấn son, chị lặng người nhìn đóa quỳnh rũ rượi héo

hon như một giọt nước mắt. Quỳnh như người lữ hành kiệt sức trên sa mạc dù hôm qua đã là một nụ cười rạng rỡ. Chị cười nhạt, sau hai mươi năm làm vợ mới phát hiện ra ở đàn ông sự man trá nằm ngay sau vẻ tử tế thường ngày của họ.

***

Chị mở một lớp dạy thêm tại nhà. Những học trò mới lớn chân dài, môi đỏ mọng, tóc hoe vàng, váy áo xúng xính ngay trong lớp học khiến chị nghĩ tới đứa con gái đã mang anh đi. Lão đứng trước cửa nhà, khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng, tàn thuốc vung vãi dưới chân khi lớp học thêm vừa tan. Lão là cha của một học sinh, hằng ngày vẫn đón đưa con đi học và trao đổi với cô giáo để con được quan tâm hơn.

- Chào anh, hôm nay cô bé nghỉ học anh ạ, tôi tưởng anh biết.

- Cô giáo, tôi muốn gặp cô có chút việc riêng về cháu. Tôi có thể vào nhà? Lão nói, lộ ra hai hàm răng trắng hếu.

Lão bước vào, điềm đạm ngồi xuống, nhìn vào mắt chị đầy tin cậy:

- À, chuyện về cháu nhà tôi.

Nhưng khi chưa nói hết câu, lão đã đứng dậy, ngồi sang phía đối diện, ngay sát cạnh chị, khoe mép giật sần sật, đôi mắt nhìn chò chò vào cơ thể khiến chị có cảm giác nhôn nhột.

- Cô giáo, cô rất đẹp, tôi biết em đang cô đơn và... anh muốn...

Giọng lão lục ục như sôi nước. Lão ôm lấy chị, áp vào tường, miệng sặc mùi khói thuốc miết vào cổ, vào tai chị hần những vệt đỏ. Hai cánh tay lão như một chiếc khóa còng khiến sự chống cự trở nên vô nghĩa.

Cánh cửa bị đập mạnh, một cánh tay hấn hất lão về phía sau, một cánh tay tạo cho chị khoảng an toàn. Hấn nhìn lão già có mái tóc đốm như rắc muối với đôi mắt hần vệt tức giận. Lão nhìn hấn, trên khuôn mặt đầy còm cộm đen như mỡ trộn bồ hóng là ánh mắt như những lá bài sắp ngửa. Lão cười khinh khịch rồi rồ ga đi.

Chị cảm ơn hấn nhưng cũng không khỏi thắc mắc hấn là ai?

Partner - Hấn thân nhiên đáp

Hấn và chị cùng ở trong một góc nhọn của Hà Nội, nơi có những ngôi nhà lô xô xây theo thể đất tận dụng thành hình tam giác, thành đường xiên, lọt thỏm giữa những tòa cao ốc. Nhà hấn chỉ cách nhà chị một con hẻm rộng hai mét, hằng ngày mây mù nà dòng miệng loe, môi xề vẫn thường chụm đầu hơn hớn kể cho nhau

xem ăn gì cho đẹp, ăn gì cho thơm. Bên vỉa hè lảo nháo hàng tôm hàng tép, xì xụp những quán ăn đứng, ăn ngồi, ăn bệt, ăn chạy.

Chỉ có những cơn mưa là có thể san bằng mọi góc, cuốn trôi mọi lớp bụi khiến con hẻm rộng và sâu, người ta đi mãi không hết những phần đường của mình. Mưa làm vị rượu nhạt thếch mỗi khi hấn thấy sau chiếc áo mưa trong suốt là lớp áo mỏng dấp dính vòng ngực phập phồng của chị. Mưa làm nhòe phấn, lem son để lộ đôi má ửng hồng của chị khi ai đó nói vống lên, níu theo bước chân một lời khen vội. Có những thứ chỉ nhìn thấy ở tầm cao hơn con hẻm thấp so với mặt nước biển này, nơi ấy hấn nhìn chị hàng ngày qua một chiếc cửa sổ hình ngôi nhà của loài chim câu được sơn màu trắng bên cạnh đặt chậu quỳnh mơn man xanh. Chiếc cửa sổ được làm bằng kính màu trong suốt không bao giờ đóng, thỏa thích gió, hanh hanh nắng.

Hấn là lập trình viên trẻ nhưng đã chán ngấy tận cổ công việc của mình. Ngày của hấn tiếp diễn với phòng máy lạnh và máy tính, trà đá wifi cũng máy tính. Chưa từng yêu, chưa từng hẹn hò. Đứng ngoài những cô gái nhạt nhẽo như dưa thiếu muối, hấn luôn nghĩ mình chỉ yêu chiếc máy tính mà hấn gọi là em. Đưa tay lên màn hình là hấn cảm nhận thấy làn da mịn màng của em, trở tay vào chuột hấn đã cầm được bàn tay em, chỉ cần gõ bàn phím hấn có thể xâm nhập em. Em luôn hấp dẫn, ở bên hấn 24/24 giờ và quan trọng hơn là hấn có thể thỏa sức khám phá em. Thế thì tại sao lại không yêu em nhỉ? Thế thì tại sao lại phải đau đầu vì những cô gái hay nũng nịu, giỏi đòi hỏi và nhiều chuyện. Hấn đã sống quá đơn giản nhưng tới lúc muốn mình phức tạp hơn. Chiếc máy tính trở nên sần sùi, khô khốc với màn hình xanh lét, rần rật chạy khiến hấn mệt mỏi. Hấn không làm được việc gì khi nghĩ về chị sau lần đầu tiên hoa quỳnh nở. Từ đó, ô cửa sổ màu trắng, bên cạnh trồng bụi quỳnh xanh có sức hút kỳ lạ với hấn từng ngày. Hấn có thể nghe tiếng chị ho khi thời tiết chuyển mùa. Hấn gõ google. Không phải không sáu giây có hơn hai triệu kết quả. Mật ong. Chanh muối. gừng. Ô mai. Viên ngậm. Terpin. Hấn sẽ tư vấn cho chị. Hấn thấy chị đi chợ. Gà. Nấm hương. Hạt sen. Hấn tra google, không phải mười lăm giây có hơn bảy mươi nghìn kết quả. Hàm. Tần. Súp. Hấn sẽ học nấu từng món cho chị. Nhất định thế!

- Mời chị cà-phê sáng?

Hấn đợi chị ở quán cà-phê thu mình trong hẻm. Hấn loay hoay mặc sơ-mi kẻ, quần ka-ki. Hấn nói cho chị về chanh, muối, gừng, hàm, tần, súp. Chị cười thú vị.

- Em có thể làm học trò của chị?

Chị cười hiền hậu.

Từ ấy, hắn được ngắm nhìn chị từ một cự ly gần hơn khoảng cách giữa hai cửa sổ. Hắn thường ở lại sau cùng khi lớp học đã tan, đứng bên khóm quỳnh để nói với chị về những tin tức trong ngày, những chuyện lật vạt quanh khu phố hay những chuyện không đầu, không cuối. Mỗi lần hắn ra về, thằng con trai nhìn hắn với đôi mắt chong chong.

***

Đêm quạt gió lạnh, hắn và chị cùng đứng chung một ô cửa. Chị mặc áo lụa trắng dịu dàng, trên áo thêu hình bông quỳnh cánh mỏng, một con đom đóm đậu trên hoa, như một cuộc thám hiểm, một cuộc dạo chơi hay chỉ như sự sắp đặt của người thêu tay giữa hai vật thể cùng tỏa sáng trong đêm. Hắn đưa chậu quỳnh ra phía mưa, loài hoa thân xương rồng mỏng đón mưa như căng lên nhựa sống. Hắn đưa tay gỡ mái tóc xõa rối của chị bằng những ngón tay cục mịch đã từng chỉ biết gỡ bàn phím.

- Em yêu chị. Hắn nhìn vào mắt chị bằng cái nhìn cương nghị.

- Chị có gia đình, chị còn đứa bé. Em có tuổi trẻ, em còn sự lựa chọn đúng đắn.

Chị nói, rõ ràng từng tiếng như một sự chuẩn bị chu đáo từ trước.

- Không! Em thù người đàn ông làm chị khổ, em thù chị. Tại sao chị lại lấy chồng từ lúc em chưa dậy thì?

Sự quả quyết làm chị muốn gục đầu vào khuôn ngực vạm vỡ của hắn. Đường như hiểu điều đó, hắn ôm lấy chị, thấy lồng ngực mình nhức nhối.

- Bao giờ hoa quỳnh nở... Chị thăm thì.

Bên ngoài ô cửa, quỳnh ngủ vùi trong vòng tay màn đêm.

Bao giờ quỳnh nở?

Chị và hắn sẽ cùng nhảy một điệu nhạc. Hắn là một partner thực sự, hiện hữu, Chị sẽ không hối hận khi mình là My Châu chỉ biết làm theo trái tim. Chị giống như loài bướm đêm, loài bướm cánh mỏng ham muốn bay tới đỉnh cao nhất của tình yêu dù ngay sau đó nó mau chóng rơi vào cái chết trong những ngọn lửa sáng chói.

Bao giờ hoa quỳnh nở?

Hương miên man. Quỳnh e ấp bung cánh. Chị từ từ trút xiêm y.

Bao giờ hoa quỳnh nở?

Dù chỉ là khoảnh khắc của một đêm.

Họ cùng chờ hoa quỳnh nở vào rất nhiều đêm im lặng, cùng chìm trong hương thơm miệt mài bay đến từ hai thế giới riêng, chỉ biết quỳnh đã mang họ lại với nhau.

Nhưng quỳnh vẫn chỉ là một màu xanh ngần ngắt.

Chị mãi miết tìm câu trả lời trong những giấc mơ nhưng chỉ thấy loài hoa đoản mệnh ấy bung từng cánh phiến muện, nở lay lắt như khuôn mặt cô phụ trắng bệch, nhòe nhoẹt phấn son chắp vá trên những mảnh gương đã vỡ. Đứa con gái của anh trốn trong gương, đội lột thần gương và cười chế nhạo chị về câu chuyện nó gọi tên: "Phi công trẻ lái máy bay bà già". Thằng con trai như cũng biết. Nó lẳng lặng nhiều ngày. Chị sợ sệt tất cả, y như ngày nhìn thấy tấm ga giường màu trắng anh chuẩn bị để đón về những giọt máu. Chị sợ sệt những thứ mang tên đạo đức. Đàn bà là danh hiệu cao quý nhất mà người ta có thể phong cho linh hồn, cao quý hơn nhiều danh hiệu trinh nữ.

Quỳnh vẫn xanh màu thiên thanh như đến từ cõi vĩnh hằng.

Hiện thực và quá khứ, lý trí và tình cảm bủa vây, bám riết lấy chị như loài cây leo hoang dại. Mỗi ngày, thêm một chút thắt chặt từng thớ thịt, mạch máu. Suy nghĩ của chị như những mầm cây chết yếu, mọc ra và lại tan thành đất. Người đàn bà tự tay đốt những giấc mơ của mình rồi vùi tro xuống những ngôi nhà xanh rêu, thấp lè tè giữa nghĩa địa mệnh mông loài đom đóm.

Hắn hiểu điều gì xảy ra sau đôi mắt quàng không ngủ, sau những nếp nhăn rũ nhau về tụ họp. Nếu không có hắn chắc chị sẽ bình yên. Hắn thấy lòng mình xon xót.

Quỳnh vẫn xanh như loài cây không có hoa.

Nhiều ngày đóng kín ô cửa nhìn về phía chị, hắn mơ về loài hoa quỳnh bung thành trăm ngàn vũ nữ váy xòe. Hắn hối hả tìm chị nhưng chỉ là những khuôn mặt giống nhau như từ một bản sao của công nghệ lắp ghép chiếu bởi hình ảnh 3D. Những cô gái ảo chỉ như một món nhắm thời thượng của thời đại mà với hắn là phù du. Những cô gái xoay tròn hình đóm sáng khiến đầu hắn muốn nổ tung, thân mềm oặt, ròn rợn.

Quỳnh điểm thêm màu vàng.

Hắn mở cửa sổ, chỉ để muốn biết chị đang làm gì. Ánh sáng trong căn phòng đầy gương phản lại hắn đến nhức mắt. Từ phía sau lưng, hắn nhận ra sự có mặt của người đàn ông trong căn phòng. Anh đã quay trở lại với mẹ con chị, thân thương như chưa hề có đổ vỡ. Chiếc gương trang điểm trong phòng khách được chuyển vào phòng ngủ. Chị cười, má hồng và môi đỏ.

Quỳnh không còn bên cửa sổ.

***

Có tiếng mẹ gọi về ăn cơm. Thăng bé chần trâu ngủ quên trên đồng chiều chìm trong giấc mơ kỳ lạ. Nó bay cùng cánh diều, bay qua những nóc nhà tỏa khói thơm mùi cơm vừa chín tới, bay qua con đường hoa dại lạnh lẽo những ngôi mộ, qua con đường núi đá lởm chởm, qua con đường lung chùng trời mịt mờ sương giăng. Nó thấy vui vì được thả lỏng mình và thỏa thích bay như thế. Nó bay qua thành phố có bầu trời màu cam, qua bụi xe chật túi áo, qua con hẻm rộng hai mét chật hẹp. Nó nghe những phiên bản rao đêm, loảng xoảng họp chợ, tiếng khóc tức tưởi. Nó thấy thành phố này ngọt ngào, tối và xa lạ quá. Nó nhớ cánh đồng còn chúng bạn thân. Nó nghĩ tới con trâu đi lạc ăn lúa nhà người. Nó sợ mẹ đi tìm. Nó muốn ăn bữa cơm tối cùng mẹ.

Hắn lang thang trên phố, mơ hồ gặp nó, nhận ra nó chính là phiên bản hồi nhỏ của hắn. Thăng bé đen nhẻm, gầy nhom và cao vổng núm lấy tay hắn bằng bàn tay thô ráp, đưa trẻ con nào không có bố cũng có bàn tay như thế. Nó cài lên ngực áo hắn một bông hoa màu trắng rồi bay đi. Nó nói về ăn cơm với mẹ.

Trên con đường không bóng người, hắn thấy chị mặc áo lụa trắng, đội nón mê, sương buổi sớm vờn vũ trên khuôn mặt thánh thiện của chị. Chị đang tỉ mỉ rút từng phễu cháo trắng bằng lá đa, lá mít có gắn que tre ở đầu. Những phễu cháo được cắm theo hàng tạo thành lối đi dài. Những vong hồn vất vưởng nơi cõi âm gần nhau hơn, chột âm lại nhờ hớp cháo lá đa. Chị mỉm cười với hắn. Hắn chạy theo chị. Chị dẫn hắn đi qua con đường có những bóng người mỏng như sương, sâu thẳm, xa hút. Chị cứ xa dần. Hắn chạy theo, mãi mãi đến kiệt sức, hình ảnh của chị nhòe đi. Hắn nhìn thấy mẹ, rõ ràng và thân thương. Mẹ dang hai tay, hắn lao lên phía trước, sà vào lòng mẹ, quàng tay lên cổ mẹ, duỗi chân núm lấy chân mẹ, thỏa thích hít hà hương thơm trên cơ thể mẹ như thuở nhỏ. Nhưng chỉ là ảo giác. Mẹ vụt qua trước mắt như một cái quạt tay nhòe nhoẹt. Hắn thấy người mình lạnh toát. Hắn gọi mẹ thao thiết mà chỉ thấy quanh mình ngào ngạt hương quỳnh.

Mẹ chỉ có hắn là người thân duy nhất. Ngày còn sống, mẹ chỉ yêu hoa quỳnh, một loài hoa mang tên mẹ, mang tên một kiếp khổ khi bố bỏ hai mẹ con đi. Hắn nói sẽ ở bên mẹ mãi và chỉ yêu người như mẹ. Mẹ dặn khi mất hãy trồng bên mộ mẹ một khóm quỳnh. Mẹ sẽ về với con mỗi khi quỳnh nở. Mồ côi, hắn nhìn màu trắng hoa quỳnh chỉ thấy bơ vơ.

Ngày mẹ mất, hắn trồng bên mộ mẹ một khóm hoa quỳnh. Quỳnh vẫn ra hoa đều đặn những mùa lễ vu lan nhưng người đi qua đường đã không còn gọi đó là quỳnh nữa.

Đi qua giấc mơ

-Đỗ Quyên Quyên-

Đêm mịt mùng. Tôi thấy mình mãi miết chạy. Gió ập vào ngực đau nhói. Tiếng chạy dồn dập sau lưng như đập từng nhát lên cơ thể. Đến khi kiệt sức trú ngụ trong vòm cây u oa tiếng chim, mắt lá loài cây lạ nháo nhác về cười nhạo cổ hút tôi về phía trong, xay tôi ra như món sinh tố trắng miêng. Tôi quần quai giữa những răng cưa nghiêng...

Sáng thức dậy trong căn nhà mười một mét vuông, anh ôm tôi nhẹ nhàng:

- Em giống như loài hoa nắp âm.

Tôi giật mình vì gặp lại loài cây trong mơ.

- Một loài cây như nữ sát thủ kiều diễm vậy - Anh cười.

Anh nghĩ về loài cây quỳn rũ có vị ngọt và mùi hương để dụ dỗ, ăn thịt con mồi, còn tôi ám ảnh về loài cây đã trừng phạt mình. Mặt tái nhợt nhưng để anh vui tôi đong đưa ánh nhìn, mân mê ngón tay thon dài lên bờ ngực anh vạm vỡ, nhìn vệt sáng xéo qua ô cửa. Đôi mắt buồn của người đàn bà trong giấc mộng dài. Ô hờ. Đắm mê.

- Sẽ khô thôi anh!

- Ngốc này, anh sẽ mang hạnh phúc lại cho em - Lời anh nói như gõ nhạc vào tai và đưa tôi tới cõi hạnh phúc.

Mẹ cưới chồng vào mùa gặt. Người làng tò mò bỏ công, bỏ việc đi xem đám cưới người đàn bà đẹp nhất làng cùng người đàn ông dở điên. Họ xầm xào khen chê lộn nhộn. Trai làng khối anh đảo điên, điên đảo.

Trở thành đàn bà, mỗi khi buồn mẹ không còn khóc, chỉ lụi cụi trong xó bếp nhòe nhoẹt khói bay. Biết con dâu về nhà chồng, biết mùa mưa rét sắp tới, nội thương nên đi mua ít dầu về thắp sáng. Ngày cuối thu nội xỏ rơm ra phơi để làm chiếc ổ mới. Đó là những ngày nắng không gay gắt nhưng mang nhiều hơi gió hanh. Rơm lúa nếp vàng óng, ấm nồng qua nắng hai, nắng ba. Nội dải một lớp bạt sạch xuống dưới, sau đó tới lớp rơm óng vàng, trên cùng mảnh chiếu còn lạnh.

Bố đột nhiên mất tích như bốc hơi. Ngày bố bỏ đi, nội đựng chiếc ổ rom lên đốt giữa đọt rét nàng Bân ào về. Khói khét lẹt xém lấy nắng nhọt buổi chiều. Nội vọng vào nhà:

- Mày lợp bên cái chái nhà một gian mà nuôi con.

Chiều chiều, mẹ ra ngoài bãi bồi gom những gọng rạ sau mùa gặt gốc còn tro tro đất bồi, đập xe ngược chiều gió thốc, lạng lẽ dựng lên thành cái chái nhỏ. Nếu ánh đèn dầu lọt khe sáng sang gian bên cạnh thì nội lại dùng gạch, dùng giấy, dùng đũa để bịt lại.

Ngày ấy, làng tôi còn chiếc hồ lớn bao quanh những cánh đồng lúa xa tím tắp. Nước hồ trong và mát. Mỗi đêm khi trời nóng, con gái không ngủ được thường rủ nhau ra tắm tiên. Người ta gọi đó là hồ mê. Người làng đồn con ma nữ dưới hồ mê gọi bố đi. Từ đó, họ cũng bớt tò mò vì âm thầm đổ lỗi cho hồ mê không lý do. Nội đi xem bói, thầy bói nói gì chẳng biết, chỉ biết từ đó nội đối xử với mẹ tôi nhạt lấm.

Tôi tự nhủ khi có anh sẽ không lặp lại ký ức buồn của mẹ. Từ khi yêu anh bình yên đến không còn mơ giấc mơ cũ. Anh là con mỗi khi tôi bắt được đã đi vào trái tim chứ không phải cái dạ dày. Anh khác những người đàn ông hay cung chiều và nịnh nọt tôi.

Những ngày anh không đến, tôi yếu đuối và cô đơn. Tôi cần anh như cây non cần ánh sáng. Anh biết thế và luôn giữ chặt bờ vai run rẩy của tôi bằng bàn tay rộng. Tôi ngủ cũng không bao giờ tắt điện nên càng thấy mình tội lỗi hơn mỗi khi được anh yêu và yêu anh. Đêm lốc xoáy bởi ánh mắt người đàn bà lạ mang cảm giác buốt nhói từ tim, chạy rần rật qua các mạch máu và tràn khắp cơ thể, hiển hiện trên tường, màn hình laptop, bề mặt những tấm gương...

Biết là trừng phạt, nhưng không thể thiếu anh.

Tôi sinh ra người ta đã bảo là đáng thương. Ngày ấy, nội đi làm đồng về thấy mẹ tôi ăn nằm với người đàn ông lạ. Nội rửa mẹ tôi bằng thứ âm thanh đục ngầu và sau khi chải tóc cho tôi bằng đường lược lần lữa, mẹ bỏ đi không về nữa. Họ đồn mẹ bỏ theo trai. Đàn bà đẹp thế nào thì cũng dơ mặt quá. Cái loại này không thể sống thiếu hơi đàn ông.

Chiều chiều, tôi chỉ còn biết chơi đồ hàng một mình. Tôi thơ thẩn với hương cỏ mật, loài cỏ mọc hoang đầy đồng nhưng càng teo quắt càng ngọt lịm, loài hoa giun thơm ngào ngạt và ma mị, nắng càng tươi hoa càng thắm, nắng càng vàng hoa càng

đượm hương... Tôi giống mẹ nên mang trong mình hương thơm lạ. Thuở nhỏ, bọn con trai thích chơi với tôi. Lớn lên, đàn ông luôn tìm cách chạm vào người tôi.

Anh biết hết quá khứ của tôi nhưng không hắt hủi, có lẽ do chúng tôi đến với nhau không trọn vẹn. Tình yêu đầu là nơi anh hẹn tôi ở cuối làng, có triền đê xanh và những ngọn gió miên man. Đêm về mệt lén nằm nghe lời anh thì thầm. Gió ngổ ngàng khi anh ôm siết tôi trong vòng tay và cuộn chặt nụ hôn đầu rồi thả tới nơi xa. Tôi lén lút về nhà, múc nước giếng lên để rửa sạch vết bùn nơi gót chân, cố phui cho ống quần không còn găm cỏ dại. Nhìn bóng mình qua mặt nước lóng lánh ánh trăng, mắt con gái sáng long lanh...

Đêm cuối tháng, trăng chỉ là một vệt nhỏ dị dạng. Làng ngủ sớm sau ngày làm đồng vất vả. Màn đêm nín thở ôm trọn đôi tình nhân thoát khỏi ánh đèn lò mờ của người đàn ông đi soi ếch, ánh nhìn người phụ nữ thức hát ru con.

Ngày tôi trở thành đàn bà, mùi hương trên cơ thể mất đi, như điều mẹ đã nói. Nội tôi vạt hết những bông cỏ mật trong vườn và loài hoa giun leo thơm man dại, cấm tôi chơi trò chơi đồ hàng, nhốt tôi vào cũi vô hình và nhìn tôi bằng cái nhìn buốt óc.

Mẹ bỏ tôi đi rồi, chẳng còn biết làm gì, tôi ra hồ mê khóc, thấy ma nữ dưới hồ gọi tôi đi. Những cô gái mặc đồ trắng, mơ hồ như mang khuôn mặt ánh trăng chết yếu. Tôi không sợ mà thần thơ lắc đầu. Họ kéo đến ngồi xuống bên cạnh, tôi thấy lạnh, không biết hơi lạnh tỏa ra từ thân thể cô gái hay từ màn đêm?

- Chị có thấy anh không?

- Không thấy.

- Chị có thấy mẹ em không?

- Không thấy.

- Chị có thấy ba em không?

- Không thấy.

Tôi về, chân vấp vấp chân.

Người nhà tìm không thấy anh, đã làm lễ cúng thầy. Thầy nói ma nữ hiện về bảo anh bị con gái lẳng lơ rút hết tủy sống mà theo hồn ma nữ đi rồi.

- Có phải vậy không các chị?

- Không biết.

Tôi về, vấp vấp hương cỏ mặt.

Người nhà đòi chỉ đúng đứa con gái kia, thầy bảo cứ làm nhiều lễ, sẽ bắt được đứa con gái và hồn ma nữ.

Tôi lại úp mặt vào hồ mê, lần này không hỏi nữa mà chỉ khóc như chưa từng, ánh mắt u uẩn. Các chị kể bắt đầu bằng giọng rầu rầu: Chị đã yêu anh, yêu như chưa bao giờ biết yêu... Chị đã khóc, khóc như một đứa trẻ con bị đánh đòn... Chị đã đau nỗi đau không còn xếp được... Chị đã đi, với niềm tin đã đánh mất, chỉ có cái chết là giải thoát... Những khuôn mặt nhàu nát suy tư.

'Các chị hãy lấy đi đứa con trong bụng em. Xin hãy cru mang nó'. Họ gật đầu và dần dần tan vào bầu trời vẩn lên những vệt mây dị dạng. Tôi nằm trên cỏ lạnh, nhắm nghiền hai mắt, lăn mình xuống dốc nhiều lần đến khi đau buốt, cảm thấy đứa con rời khỏi cơ thể bằng một sợi dây nối, máu chảy xối. Tôi cắn cho nát bàn tay và run bần bật trong nước mắt.

'Mẹ xin lỗi!'

Anh thương tôi nhiều hơn.

Nhớ mẹ, tôi chỉ biết nghĩ về những câu chuyện buồn. Mẹ trở thành đàn bà vào năm mười bảy tuổi. Con gái làng thường ra hồ mê tắm, rúc rích cười, té nước sáng long lanh cả một khoảng trời. Đêm hồ mê ngập ánh trăng, trăng lênh láng mặt hồ, trăng tưới mát da thịt, trăng thấm đẫm những lọn tóc.

Đêm cuối tháng, cả làng tối mù mịt, nhà nhà rục rịch đi ngủ từ khi gà lên chuồng, mẹ ra hồ tắm một mình. Khi mẹ bước lên bờ thì có bóng đen ập đến. Người đàn ông mang mặt lạ đê lên mẹ nỗi sợ hãi, đau đớn lớn hơn cả bóng đêm. Hấn đi ngay trong đêm, sương còn rơi tí tách phía đầu chân, đom đóm lập lòe, côn trùng rả rích kêu.

Mẹ chạy về, băng qua những thửa ruộng, khóc ngất...

Mẹ lấy bố vội vàng như sự nương thân. Tôi là con của ai? MÀN đêm trả lời mãi là bí mật.

Thương mẹ nhiều hơn.

Tôi tin anh, tin như chưa bao giờ nghe một lời nói dối. Tôi biết mình có thai với tất cả niềm hạnh phúc. Con trai tôi được chín mươi bảy ngày tuổi. Tôi cho con nghe nhạc giao hưởng Bét-tô-ven, Mô-da, ước mơ sẽ kích thích trí não con phát triển cả về tư duy không gian và ngôn ngữ. Tôi đặt trong nhà những chậu hoa cúc mặt trời nhỏ xinh như đốm nắng. Tôi mở một bản nhạc tình yêu để con hiểu được tình yêu của cha mẹ. Tôi hình dung sau này con trai tôi có đôi mắt sáng của mẹ sẽ chỉ toàn thấy những điều tốt đẹp, bàn tay rộng của bố để luôn vững vàng. Tôi chỉ cho phép mình nghĩ đến niềm vui mà xóa hết những ký ức buồn. Mẹ không còn hiện hữu trong tôi nữa.

Chỉ chờ anh...

Rất nhiều ngày sau đó anh không liên lạc gì, không cả: đang họp, đang tiếp khách, đang công chuyện, đang bận...

Không muốn cướp hạnh phúc gia đình người khác, không muốn bó chân anh, không muốn đòi quyền lợi, chỉ muốn giữ lại kỷ niệm, chỉ muốn lần gặp cuối cùng. Bước chân gập gáp đưa tôi tới nhà anh. Tôi tìm qua những ô cửa kính, người đàn bà mặc chiếc váy voan màu san hô đang mỉm cười hạnh phúc khi anh tựa đầu vào bụng vợ âu yếm.

Tôi đứng chôn chân hàng giờ. Hụt hẫng như đang rơi, đang rơi.

Tôi chạy trốn. Ánh nhìn xoáy sâu từ phía sau đau nhói tim, máu chảy rần rật. Điện thoại rung bần bật, khiến tôi thoát khỏi cảm giác có ánh mắt lạ: 'Em phá đi, anh không tới được đâu, vợ anh có thai, anh ở nhà chăm sóc cô ấy'. Lời của anh lạnh hơn vũng trăng ở hồ mê.

Tôi băng qua dãy phố Giải Phóng, biển quảng cáo buổi đêm hắt sáng nhiều màu sắc phản lên những dòng chữ nổi bật:... công nghệ cao, an toàn, không di chứng... Những bác sĩ lơ đãng đi lại, tiếng bước chân đều đều. Họ vận áo blu trắng, khuôn mặt không biến sắc. Tiếng la hét sợ hãi, tiếng dụng cụ y tế va vào nhau lạnh lẽo, tiếng xe cộ ngoài đường búa sua... chỉ có những bào thai là câm lặng.

Tôi sợ hãi giữa con đường ngược xuôi, đôi mắt u ám không biết đâu là phương hướng. Những người lái xe buýt, ta-xi, xe máy nhìn tôi thương hại. Một mỗi dừng chân tới con đường cao tốc chạy dài, ở đó có rất nhiều đứa trẻ bám lên những thành bê-tông, cột mốc. Đứa treo ngược, đứa bu lu, đứa ngồi vắt vẻo. Trong khi những đứa khác khóc đòi mẹ, có một đứa nhìn tôi cười ranh mãnh, hát lên những

tia nhìn hần thù. Đó là đứa trẻ mắt lóe sáng như đom đóm, miệng kêu ộp oạp thứ kêu của loài ếch nhái và da sẫm như màu màn đêm.

Những người đàn bà quay lại đuổi theo tôi.

Tôi cố cười, vờ vẫn.

Trong mơ tôi thấy mình lơ lửng quay về làng sau thời gian đi biên biệt, thấy hồ mê bồng dài thành dòng sông. Sông tím ngắt, mặt trời chiếu thứ ánh sáng xanh sẫm. Trên sông dập dềnh những chiếc bè đóng bằng ván tre khô trôi nặng nề. Ở đó những người đàn bà đầu trọc lóc, trắng xóa được trói bằng rễ cây rừng khô khốc, những khuôn mặt nhợt nhạt, những cái bụng vượt mặt, những lớp sóng mỗi một. Cơ thể mỗi người đàn bà đều được dán một lá bùa ghi rõ họ tên và lời nguyện 'Nếu ai cứu thoát người đàn bà lẳng lơ này sẽ bị chôn dưới đáy hồ mê'. Có lẽ tất cả những chiếc bè này đều ra đi từ làng tôi?

Lênh đênh trên sông nhiều ngày qua, trong đầu tôi nghĩ về anh miên man, không thể cử động được cơ thể mình nhưng hình hài đứa con trong bụng không thôi cự quậy. Buổi chiều, đoạn sông đổi màu ấy tắc nghẽn bè trôi, những chiếc bè theo gió sát lại bên nhau. Tôi nhìn khắp để mong gặp mẹ. Sự tử hờn, nhớ mong của đứa trẻ bị bỏ rơi năm xưa ập về. Có khi nào chính trên đoạn sông này tôi và mẹ gặp nhau? Chỉ nhận ra những khuôn mặt quen nơi hồ mê năm xưa, những khuôn mặt ảm đạm màu trắng, họ vẫn rủ rì câu chuyện tình buồn...

Tìm mãi, mệt mỏi mà vẫn không thấy bè của mẹ, tôi khóc rờn như đứa trẻ ngày mẹ bỏ đi mà vẫn cảm nhận đứa con trong bụng mình cự mạnh hơn như đòi ra ngoài tìm sự sống. Sóng ở đáy sông nổi lên như muốn lật úp tất cả những chiếc bè trôi nổi. Tôi gồng mình nhưng mí mắt sắp sụp xuống, vàng ệch, những ngón tay gầy buông xuôi thì thấy có người đàn bà đến bên bè tôi, lật bỏ tấm bùa trên người, mang đứa con trong bụng ra ngoài rồi bế lên âu yếm. Đứa trẻ cất tiếng khóc chào đời, mắt rất sáng, hươu hươu đôi bàn tay mũm mĩm. Cả dòng sông lặng sóng.

Cuộc vượt cạn không đau đớn. Tôi nhắm mắt lại mà nhớ y nguyên người đàn bà ấy cũng đang có thai, ánh mắt biết cười hiền dịu và mặc một chiếc váy voan màu san hô

Mùa cào rong biển

-Đỗ Quyên Quyên-

1. Nước biển xanh vắt như cánh đồng hoa cẩm tú cầu vào mùa nở rộ. Xuyên thấu dưới đáy biển, nơi nào luồng ánh sáng chạm tới đều có thể nhìn thấy loài rong mọc trên các rặng san hô, vách đá. Những đám rong màu rêu đã bị cắt gốc mềm mại đến nỗi một gợn nước cũng có thể xập xòe, đung đưa. Lấp lánh nụ rong vàng như chuỗi ngọc điểm xuyết trên mái tóc của nàng tiên cá.

Đang vào mùa cào rong, biển trở nên dịu dàng. Ngoảnh đầu lại, nhìn những dấu chân chạy dài sau lưng, một to, một nhỏ, như cuộc hành quân của loài vật lạ chui lên từ cát, song hành bên nhau, tôi mới biết hai cha con đã đi bộ khá xa trên bờ biển này. Khuôn mặt ông nhàu nát suy tư. Đôi khi dừng lại nhấp nháp một nhánh rong biển mần mẫn xòe tới chân.

Tôi lẳng lặng quan sát xung quanh, để bố trong cõi riêng sâu thẳm. Làng ven biển lơ thơ vài nóc nhà, lẫn trong rừng phi lao mọc không lối đi, cỏ dại nhung nhúc. Bố chỉ tôi đến một kè đá phía trước, được tạo bởi những viên đá hình lục giác, hình tròn, khoác tấm áo rêu, xếp đều nhau khin khít tạo một tấm thảm êm ái. Ông trải ni lông, bày biện những chiếc bánh quy thành hình xoáy tròn, không quên một chai rượu. Phía xa, bên ghềnh đá màu đen xịt, trẻ con túm tụm trước những lỗm trũng, vốc cạn nước đọng của cơn mưa ban sáng để tìm những con cá, cua nhỏ sinh sống, may chăng được một vài con sao biển, ốc biển có màu sắc đẹp đi lạc. Bố tôi gọi đó là đại dương thu nhỏ của trẻ con.

Bỗng dung bố hỏi:

- Nếu bố chết, con sẽ ra sao?

Có lẽ bố chỉ hỏi để xem tôi đã thực sự trưởng thành hay chưa.

- Con sẽ sống tốt- Tôi đáp

Ông mỉm cười:

- Nếu bố chết thì linh hồn của bố sẽ luôn ở bên con.

Bố dốc một ngụm rượu loại mạnh, vè dứt khoát, mặt ông bén sắc đỏ. Ông kiệu tôi trên vai như trẻ nhỏ, tới rừng phi lao, úp con ốc vào tai tôi rồi chỉ tay về phía làng chài. Ông hôn lên trán tôi rồi đi về phía biển.

Tôi mãi mê với thứ âm thanh trong con ốc, khi nhìn lại đã không còn thấy bố đâu nữa.

Người ta tìm thấy xác ông với một hòn đá nặng trịch buộc nơi cổ chân.

2. Trời trở về sáng, tôi chong chong nhìn ra con đường lấp lánh sương, như trút bỏ lớp áo đêm nặng nề. Những suy nghĩ cũng sũng ướt như sương.

Tôi ngồi bên chiếc bàn đọc sách, nơi ánh sáng hắt vào ba phần tư khung cửa. Chiếc kẹp sách có hình chiếc lá, đặt giữa trang 35 và 36 của cuốn sách màu tro lạnh đã được lấy ra, cho vào ống đựng bút. Bố đã không muốn đọc nó nữa. Tất cả mọi việc ông làm đều có sự chuẩn bị trước. Ông đợi ngày tôi trưởng thành để ra đi, như một cuộc chạy trốn.

Tôi còn nhớ y nguyên buổi sáng ngày bố tôi mất. Cũng tại chiếc bàn này, tôi thấy người nhẹ bẫng, như bị rút cạn sức vì giấc mơ quái quỷ đêm qua. Đúng lúc ấy, ông hỏi tôi:

- Con đã mơ thấy gì, con gái?

- Con thấy mình bị ốm. Tôi sợ làm đau lòng bố nên rụt rè.

- Có thể cơ thể con đã xuất hiện những dấu hiệu đầu tiên của một căn bệnh. -
Về mặt bố tỏ ra nghiêm túc.

Ngay lập tức ông gọi taxi đưa tôi đến viện, như thể nếu để lâu hơn ông sẽ mất tôi. Đã lâu rồi ông mới quan tâm tới tôi tận tụy như vậy.

Kết quả hoàn toàn bình thường. Ông cạo bộ râu ram ráp lên hai má tôi triu mến:

-Tốt rồi con gái.

Nhưng tôi thấy lo sợ khi mơ hồ căn bệnh của chính mình mà những chuẩn đoán thông thường chưa thể xác định được. Bởi một vài cảm xúc trái ngược đến kỳ lạ.

-Bây giờ con thích làm gì nhất?

-Ra biển, con muốn thực hành bài tập bơi, con muốn biết xem mẹ đã sống như thế nào, có gì tốt đẹp hơn mà mẹ đã bỏ bố con mình để đi.

Bố im lặng không nói.

Mẹ tôi có giọng nói ngọt, khi thì ngọt như lúa nếp đòng đòng, khi thì ngọt khắt. Bà ưa cuộc sống nhàn nhã, bùn không tới chân, nắng không tới đầu. Bố tôi khô cằn, cả cuộc đời ông đam mê công việc nghiên cứu. Mẹ tôi nói, bà không chịu được cuộc sống vất vả và cảm giác mỗi đêm nằm bên bố ngọt ngọt như sách đè lên người. Mẹ tôi xuôi tàu đi theo người đàn ông buôn có khuôn mặt đen bóng như mỡ trộn bồ hóng, mồm mép quặn đéo như thứ kẹo dúi vào tay tôi.

Sau khi bà đi, có người đi xa về, nhẩn nhủ với bố con tôi rằng mẹ đang sống ở một vùng biển nào đó. Bố tôi không đi tìm. Ông tin rằng bà hạnh phúc. Sau này, có lần mẹ về thăm. Bà ôm lấy tôi, xa lạ bằng thứ mùi tanh ngòm và mặn mòi của biển. Tôi đẩy bà ra, hất luôn cả những đồ chơi bà mang về như rác rưởi.

3. Tôi thường gặp bố trong những giấc mơ xa lạ, những nơi chưa bao giờ nghĩ tới. Mỗi khi đó tôi tin giấc mơ là kim chỉ nam để tôi biết bố đang ở đâu.

Tôi mơ mình trượt tuyết. Trong suốt mùa đông, tôi dành thời gian nghỉ ở một quả đồi trắng tuyết phủ. Tại đây có hàng trăm đường trượt tuyết xuyên qua những khu du lịch. Khi mới bắt đầu làm quen với ván trượt, tôi ngã dầm dụi, sau đó tôi thấy mình bay trên những con đường mòn mịn tuyết, lao xuống dốc nguy hiểm. Tôi thay ván trượt bằng giày đi trên tuyết rồi xe trượt tuyết. Sau cùng, bằng chân không tôi vẫn có thể bay bằng vận tốc ngang với tốc độ của ánh sáng. Mọi vật quanh tôi thay đổi hình dạng, chuyển hóa thành các vệt sáng. Tôi không trọng lượng và lơ lửng. Một đốm tròn lớn tới bên tôi, tỏa ánh sáng ấm áp, dẫn tôi bay về phía trước.

Vẫn còn có những nơi đến khác, tôi quyết định ra đi, biết đâu ở chặng đường nào đó tôi sẽ gần bố hơn, sẽ tìm thấy mẹ.

Khoảnh khắc lơ lửng của buổi chiều, tôi rời căn nhà gấn bó. Bàn chân hằn những vết của sợi dây vô hình nặng nề, phiền muộn đã buộc nơi cổ chân bố. Tôi xóc ba lô, nhằm theo hướng Tây. Bố đã từng nói, hướng Tây là con đường tới hạnh phúc. Ngày mẹ đi, cái bóng gầy chệnh chéch về phía Tây.

4. Trên bãi cát, trải dài rong phơi khô như da của loài rắn sau khi lột xác. Dưới lòng biển, còn sót lại một vài mảng rong nổi lều phều như mớ tóc rối xơ xời. Nàng tiên cá hẳn sẽ đau đớn lắm khi bị giăng trụi từng lọn tóc của mình.

Biển Đỏ lại vào mùa cào rong.

Tôi tìm cho mình một khoảng vắng, ập người xuống biển để sóng ôm ấp, vỗ về, ngỡ như chạm được vào bàn tay ram ráp có vị mặn mòi hôi của bố, dụi đầu vào bờ ngực ấm nóng của mẹ. Tôi muốn lặn sâu xuống đáy, nơi chỉ có nước, san hô và loài rong biển, tôi sẽ không có cảm giác đau.

Một vài đứa trẻ đang kéo rong khô về nhà, nhìn tôi cười ranh mãnh, chụm đầu vào nhau thì thầm. Có lẽ chúng đang thách đố nhau đoán xem tôi là đàn ông hay đàn bà trong trò chơi thắng thua.

Làng chài không quá chực nếp nhà, xếp vụng về như những hộp diêm trong trò chơi trẻ con. Làng chài thật kỳ lạ, mùa cào rong là mùa bận bịu nhất trong năm nhưng nhìn bốn bề cũng chỉ thấy rặng đàn bà, con gái và trẻ nhỏ. Người cào, người vớt, người khuôn vác, người phơi rong, cần mẫn từ sáng sớm tới chập choạng tối. Những người đàn bà bơi giỏi như rái cá, cả ngày trời ngâm mình dưới nước, dùng dao cắt rong biển. Trẻ con chèo thuyền thúng cào những mảng rong lớn vào bờ rồi phơi luôn trên bãi cát.

Tôi đi hết rừng phi lao, xin nghỉ trọ ở một căn nhà cuối làng. Người con gái đang nhặt cá mòi trong đám lẫn rong rêu gặt đầu.

- Chị ở nhà có một mình?

- Bố và anh trai tôi đi biển.

- Chị tên gì?

- Diên

Diên không hỏi tên tôi, cũng không xưng hô, chỉ nói và trả lời trống không. Diên có nụ cười rạng rỡ, mỗi khi cười, mái tóc, ánh mắt, bờ vai cũng như cười theo. Trong bữa cơm, tôi ngồi đối diện Diên, ở giữa là đĩa cá kho rất khéo cùng canh rong biển dịu mát, cảm giác bữa cơm gia đình khiến tôi nấc nghẹn. Từ ngày bố mất, thứ gì với tôi cũng thấy khô cả, cơm khô, nụ cười và cảm xúc cũng khô.

5. Diên dọn đồ trên chiếc giường trong gian nhà chính cho tôi nằm. Diên nghỉ trên một chiếc chõng ngoài hiên hướng ra biển. Tôi đòi đổi vị trí, Diên bảo: “Người không quen gió biển, dễ ốm lắm”.

Quả thực, gió biển làm tôi lạnh khi thức giấc lúc nửa đêm. Phía cửa, Diên nằm lơ đãng, để lộ khoảng trắng làm tôi chói mắt. Ánh trăng từ trên cao òa xuống, mon trớn lên thân thể, mái tóc, đọng trong khóe mắt, khóe môi và trên những đầu ngón tay Diên. Tôi tìm lại được hình ảnh mình đã từng thấy trong giấc mơ tôi đã giấu bỏ, giữ cho riêng mình. Kể từ ngày đó, tôi đơn độc tự khám phá những xúc cảm. Năm ấy tôi mười bốn tuổi, cô gái có mái tóc hoe vàng, thích ăn mặc như con trai, thích đá bóng và lì lợm.

Trăng nhảy nhót một điệu nhạc trên cơ thể, hai tay nàng mở rộng tạo thành một luồng gió cuốn tôi về phía trước. Tôi ào đến như loài thiêu thân, băng qua cây cầu dài bằng sắt hoen gỉ, hương thơm nồng nàn từ cơ thể vương vít, nụ cười đầu óc. Hết chiều dài của chiếc cầu, tôi bước chân vào đêm đen, cái chết đến trong cảm giác rơi.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình thật tệ, không dám nhìn vào đôi mắt cương trực đầy ân cần của bố, không chấp nhận bản thân mình, điều ấy tồi tệ chẳng khác gì việc tôi tự sát bằng cách mỗi ngày tự cắt xén bản thân mình thành những mảnh vụn. Tư tưởng của tôi bị nô lệ, nhưng con người đầy khao khát. Cái chết thường xuyên đến với tôi vào ban đêm, không có thần chết, mà bất cứ những gì tôi thấy, tôi cảm vào ban ngày cũng có thể là nguyên nhân và phương thức để tôi chết.

Ấm ảnh thuở nhỏ về cảnh chọc tiết lợn trong ngày tết để làm mâm cỗ đã khiến tôi mơ mình là con vật bị cạo lông, nghe văng vẳng bên tai: “Hết kiếp này mày hóa kiếp khác”. Đây là bước tẩy uế đầu tiên để chuẩn bị cho cuộc hiến tế. Sau đó, họ sẽ uống tiết của tôi bằng bát, tăng cường sinh lực cho lũ đàn ông lười nhác và chống lão hóa cho mấy cụ nạ dòng, máu đỏ lừ chân răng.

Một buổi chiều mùa hè, tôi đến nhà người bạn chơi, phía bên kia đường ray như hình con rết. Chúng tôi chuẩn bị cho lần “phượt” hứa hẹn nhiều thú vị. Tôi đi qua cầu, sang phía bên kia hiệu tạp hóa thì tàu ập tới. Tôi đứng như chôn chân, cảm nhận rõ ràng thân thể mình bị nghiền thành từng mảnh vụn nhỏ trên thân thể con rết rầm rậm. Tiếng tuýt còi tàu xa dần vọng lại thứ âm thanh quen thuộc, tiếng chuông báo thức đưa tôi về trạng thái tỉnh. Mỗi buổi sáng với tôi thường bắt đầu đáng sợ như thế. Càng phủ định bản thân, tôi càng lâm vào khủng hoảng, thấy mình kiệt sức đến nghẹt thở, sau cùng chìm đi trong giấc ngủ êm ái.

Sáng ra, Diên hỏi:

- Chắc lạ nhà, ngủ không ngon?

Tôi ậm ừ, Diên nói:

-Thấy trở mình.

6. Phía ngoài mặt biển, những ngôi nhà được cố định bằng đá và phao nổi lênh bênh trên mặt nước. Người làng chài thường nuôi cá ngay ở đó. Bên dưới, từng đàn cá đang kiếm ăn và sinh sống. Không gian chỉ có tôi và Diên, Diên rầu rầu, nói mình chẳng khác gì những con cá, quần quanh, không lối thoát. Tôi không biết phải nói gì với Diên cả, không biết phải bắt đầu từ đâu nên yên lặng và ngoan ngoãn như một đứa trẻ nhìn ngắm Diên. Diên mặc áo màu xanh, thứ màu tôi yêu thích, nơi ấy ánh mắt tôi nhìn sâu mãi, mắt hút không hề bị vướng cản. Nhớ những câu chuyện bố kể, tôi thấy mình như Alice đi vào xứ sở những điều diệu kỳ, như mụ phù thủy bước sang mặt sau của tấm gương. Đó cũng là thứ màu tinh khiết và lạnh giá nhất khi Diên luôn tạo khoảng cách chừng mực với tôi. Tôi ào xuống biển, ngụp lặn, để mặc cho sóng xô những đam mê như lốc xoáy.

Mỗi năm nước biển lại một lần hóa đỏ, trinh nữ trong làng ra tắm như một tục lệ trước khi về nhà chồng. Trong làng chỉ có Diên là người qua nhiều mùa tắm biển son mà vẫn chưa chịu yêu ai, chưa chịu lấy chồng. Diên khỏa thân, cơ thể nàng phát sáng, mái tóc rủ xuống vai như suối. Diên ngồi quỳ xuống bên bờ biển, hai tay đỡ lấy chiếc bình, mức nước, tưới lên cơ thể nàng càng trở nên lấp lánh. Dòng nước chảy từ giấc mơ, từ những huyền thoại. Tôi như kẻ bị đuổi nước, ngụp lặn, chấp chới trước sự cam chịu đến cô độc của Diên.

Đi dọc trên bờ biển để trở về nhà, một vài thằng đàn ông say khướt vẩy quanh chúng tôi, nhìn Diên như hổ đói. Tôi dấn vào mặt thằng đàn ông có hàm răng vàng ệch, đôi mắt trắng hều hều khi giật tung cúc áo Diên. Chúng vẩy quanh, đá tôi lăn lốc như một quả bóng chuyền từ chân đứa này sang chân đứa khác. Máu loang trên chiếc áo màu xanh. Khi chỉ còn hai đứa, Diên cũng không hỏi tôi vì sao tôi lại làm như thế. Tôi tin là Diên hiểu.

7. Chiếc thuyền thúng chòng chành theo điệu sóng, Diên hằng ngày oằn mình cào rong biển. Công việc tưởng chừng đơn giản nhưng rất nguy hiểm. Đá ngầm như những quái vật, có thể làm đắm thuyền bất cứ khi nào. Nhìn quanh bờ biển, tôi thường giật mình khi ai đó hao hao dáng mẹ, có lẽ mẹ cũng đang làm công việc cực nhọc như Diên. Những người đàn bà mỗi ngày mặc áo thêm rộng, thêm nhiều nếp nhăn chỉ để kiếm tiền, mòn mỏi chờ những người đàn ông .

- Sao biển lại tên là biển Đỏ? Nghe dữ dội mà buồn buồn - Tôi tò mò hỏi Diên.

Diên kể tôi nghe.

Không chỉ có thế giới con người trên mặt đất mà còn có thế giới huyền diệu dưới lòng đại dương và trên những tầng mây. Dưới đáy biển, ánh sáng chan hòa, cỏ xanh tươi, những loài cá hằng ngày chỉ làm công việc duy nhất là hát múa làm vui lòng nàng tiên cá. Nhưng nàng vẫn cảm thấy nhàm chán, trong một lần đi dạo, nhìn những vật thể lạ từ con tàu bị chìm, nàng tiên cá nghĩ tới một thế giới khác, nàng lên vua Thủy Tề bơi lên mặt nước. Nơi ấy nàng gặp con trai thứ bảy của Ngọc Hoàng thượng đế, cũng vì ham vui mà tìm xuống nơi này. Họ yêu nhau, cùng khao khát một mái ấm, hằng ngày chồng đánh cá, vợ đan lưới. Nhưng điều đó là không thể, nếu trời và đất hòa hợp, trái đất này sẽ phẳng lì. Họ dẫn nhau xuống biển tự vẫn. Con người thương cảm trước mối tình bất diệt nên đặt tên là biển Đỏ. Mùa cào rong biển hay còn gọi là mùa cào tóc nàng tiên cá.

- Nếu Diên là nàng tiên cá, còn tôi là con trai vua Thủy Tề, chúng ta là loài dị biệt thì sẽ ra sao?

Diên trở nên lặng lẽ. Diên bảo, chỉ cần nghe hết câu chuyện Diên kể thôi, tôi sẽ biết câu trả lời.

Người đàn bà đầu tiên dạt tới biển Đỏ nằm trên một chiếc bè nửa, đầu trắng xóa, trọc lóc, bụng to kèn. Người đàn ông duy nhất trên bờ biển đã cuu mang và thành vợ chồng. Họ có hai đứa trẻ xinh xắn, từ khi làm vợ, người đàn bà ấy chưa một lần có thời gian ngẩng lên trời xanh, chỉ cúi đầu xuống bãi cát cháy bỏng mà gieo trồng mà đánh bắt. Nhưng người chồng không quên ký ức nhớ nuốc của vợ mình. Họ sống với nhau không hạnh phúc. Một ngày, người vợ đã cho ba người đàn ông nói họ bị đắm thuyền nghỉ nhờ trong căn nhà. Những tên cướp biển xấu xa đó đã làm nhục người vợ, trói người chồng lên chiếc cột đá ven biển, xẻo từng miếng thịt, thả xuống biển cho cá rĩa. Một đợt sóng dâng cao, cuốn trôi những tên cướp biển, nhấn chìm xuống đáy sâu. Chúng hóa thân vào loài cá kình. Người đàn ông dạt trôi theo những con sóng, trước khi chết để lại lời nguyên.

Người đàn bà sinh con, sau này biển Đỏ có những đứa con trai mang dòng máu cướp biển, những đứa con gái mang mặc cảm tội lỗi vì lời nguyên xưa. Mẹ Diên cả đời phục dịch người đàn ông mang dòng máu loài cá kình nhưng vẫn không hề thờ dài. Bố Diên sau mỗi lần trở về thường dẫn theo người vợ mới, họ lại dặt dứu nhau đi, chỉ để lại dịch bệnh. Mẹ Diên cũng chết vì căn bệnh nào đó bố Diên để lại.

Đêm, trong căn nhà xào xạc gió.

Diên nói thương tôi, thương chính bản thân mình nhiều lắm.

Diên coi gia đình là trên hết. Lời nguyện xưa có thể giết chết cả dòng tộc của Diên.

Diên sẽ lấy chồng, sinh con, đền đáp công sinh thành của bố mẹ Diên.

Cuộc đời chỉ là một vở kịch và Diên phải cố gắng đóng nốt vai diễn của mình.

Tôi nằm ôm Diên vào lòng, thấy xon xớt bởi lời Diên như xát muối.

8. Bố và anh trai Diên trở về sau khi đã tiêu tốn hết số tiền làm được. Họ nghe người trong làng đồn thổi, có người không rõ đàn ông hay đàn bà vào làng Đỏ, ăn ở với Diên. Người đàn ông có khuôn mặt đen thùi lùi và nhọn hoắt như củ ấu tống cổ tôi ra khỏi ngôi nhà, chửi rửa tôi bằng giọng nói sào sạo như đá sỏi. Hình ảnh cuối cùng tôi thấy là sắc mặt Diên như cô gái trong bức tranh vẽ trên tường sau cơn mưa, bọt bọt phai màu. Chỉ nước mắt Diên hóa thành màu đỏ.

Khi tôi hiểu và chấp nhận bản thân mình như một phần của thực thể trọn vẹn, cũng là lúc tôi rời biển Đỏ bằng đôi bàn chân sứt sẹo thương tích, hằn lên những vết đỏ như sợi dây thừng buộc đá nơi cổ chân bố.

Tôi quay trở lại thành phố, không thể phân biệt đâu là hướng Tây. Cuộc sống cuốn tôi đi, thích một vài người, cả trai lẫn gái, có cuộc tình nhỏ nhỏ, có cuộc tình thoáng qua, có cuộc tình một lần gặp rồi hun hút. Sự trống rỗng sau những tình yêu không thực sự thật khủng khiếp. Tôi không tìm được ở ai một đặc điểm nào của Diên còn sót lại.

9. Có lần bố tôi nói, người ta sinh ra từ biển và cũng trở về với biển. Khi ấy, tôi nghĩ mình sẽ không lặp lại con đường bố đi, tôi phải sống. Ba mươi hai tuổi, không biết đã muộn chưa, nhưng tôi vẫn quyết định trở về cho một cuộc đời mới. Tôi đi về phía Tây, không còn ám ảnh bởi cái chết của bố, đôi bàn chân háo hức như trẻ nhỏ.

Biển Đỏ không còn mùa cào rong. Thành phố du lịch diễm lệ mọc lên ven biển, nhanh như sau cái chớp mắt.

Qua nhiều lần hỏi thăm, tôi tìm được Diên trong bệnh viện thành phố. Diên ôm tôi òa khóc. Nàng đã lấy chồng và sinh con. Khi đưa bé vừa ra đời, hẫng bỏ lại mẹ con Diên, đi theo người đàn bà khác. Chúng tôi tìm đến nhau như hai kẻ tàn phế sau

những tổn thương cho tình yêu. Bao nhiêu năm, Diên vẫn nhớ tôi, hỏi han tôi qua những người từ thành phố về nhưng không tin tức, chỉ có một người phụ nữ nghe Diên nói và khóc. Tôi nghĩ đó là mẹ. Mẹ vẫn ở đâu đó gần tôi thôi.

Diên dẫn tôi vào trong phòng thăm đứa nhỏ đang truyền máu vì mắc bệnh sốt xuất huyết biến chứng. Cô bé nằm trên giường, mong manh như một gọng cỏ, cố gắng dùng sức của mình để vẽ tranh. Tôi lại gần, quan sát. Trong tranh là nó, là Diên, và một người có nét vẽ mờ nhạt. Nó quay sang nói với Diên: “Con vẽ bố, nhưng không thấy bố nữa”. Con bé đã đang cảm nhận được cái chết, là sự biến mất, không bao giờ còn nhìn thấy nữa y như tôi ngày xưa. Tôi ngồi xuống bên cạnh, quàng tay ôm con bé vào lòng, nó dụi đầu vào vai tôi, ngược đôi mắt trong trẻo: “Sao bây giờ bố mới về?”

Như một điều kỳ diệu, tôi không biết rằng nó có nhận thấy sự dị biệt của tôi và Diên không? Chỉ cần biết bây giờ, nó cần có tôi, tôi cần có Diên, Diên cần có tôi và chúng tôi cần có một gia đình.

Đôi khi, tình yêu chỉ đơn giản là những gì cần thiết.

Mùa cưới mùa

-Đỗ Quyên Quyên-

Tôi vẫn thường nghĩ về chiếc váy đó, chiếc váy cưới dài màu nude, được thiết kế lệch vai, có những bông hoa trắng nhỏ li ti thêu quanh đường viền cúp ngực, tay phồng và dưới chân váy xòe đuôi cá. Cô gái tết mái tóc lệch, cài một bông hoa vàng nhạt, tay cầm đóa hồng màu san hô. Tất cả toát lên vẻ đẹp thanh lịch, sang trọng. Cô gái nhảy xuống cầu, thân hình bung xòe như đóa trà mi nở rộ. Đôi môi cô mỉm cười dù phía dưới, nước sông Hồng đỏ rực, quặn xiết. Anh nói, nếu còn sống, chắc hẳn cô ấy sẽ tìm được hạnh phúc, dù là ở một bến đỗ khác của cuộc đời.

Bên ngoài khung cửa, những đôi tình nhân đi đâu đó trong đêm tối giữa tán lá lao xao. Anh cho tôi xem về bức ảnh cô gái tự tử trên cầu Long Biên chụp được trong ngày. Sự việc xảy ra quá nhanh, anh đã không còn làm được gì hơn ngoài hành động giơ máy ảnh và lưu lại khoảnh khắc đó, khoảnh khắc đẹp và buồn kết thúc cuộc đời một cô gái.

Khi tôi còn đang mãi miết nghĩ về cô gái, cùng chiếc váy màu nude, anh ngồi bên cạnh, đọc lại cho tôi nghe thông tin được cập nhật sau buổi chiều hôm đó: *“Toàn bộ các chuyến tàu trong nhiều giờ bị hoãn lại, cùng rất nhiều cảnh sát, hàng vạn người dân phải chôn chân một chỗ vì tắc đường. Sau đó, người ta không tìm thấy xác cô gái dưới lòng sông. Đã xác định được nguyên nhân dẫn đến hành vi tự tử của cô gái. Chính trong ngày cưới, tin tức cô gái bị bố dượng cưỡng hiếp từ thuở lên 10 đã khiến gia đình nhà chồng trả lại cô dâu. Cô gái đau buồn và phần uất, đã lên cầu Long Biên tự vẫn”*.

Tôi bộn bề trong những ngày giao mùa, giữa cũ và mới, giữa quá khứ và tương lai, giữa những gì đã qua và những gì sắp tới. Anh vẫn thường gọi thời tiết giao mùa là *“mùa cưới mùa”*, có thể là ngôn ngữ anh tự đặt ta trong nghề nhiếp ảnh. Mùa mà những đơn đặt hàng từ cặp đôi uyên ương luôn dày đặc, cũng là mùa tôi luôn cảm nhận hạnh phúc thật mong manh.

Sau nhiều năm theo nghề, anh đã có một *“cơ ngơi”* khá hiện đại, vào loại sang của thành phố. Tôi quen và yêu anh khi vô tình trở thành mẫu trong những bức ảnh của anh. Một cô gái giữa *“rừng nhan sắc”* anh đã từng chụp, khác với những cô gái búp bê mắt to, môi mọng, sống mũi cao, tôi mắt ướm màu nâu, da ngăm ngăm, mang khuôn mặt hình chữ điền. Anh nói, đã đi tìm tôi từ rất lâu rồi,

cô gái dị biệt của anh. Không bận tâm đến ý nghĩ gian dối thường có trong những câu nói ngọt ngào, tôi bắt đầu yêu đơn giản như thế.

Anh là một nhiếp ảnh tự do, thường đi tìm lại những thứ rất đời xưa cũ. Anh vẫn nói với tôi rằng: *“Khi chúng ta còn trẻ chúng ta nghĩ chúng ta sẽ không quên bất cứ điều gì, nhưng cuộc sống trôi chảy và chúng ta quên rất nhiều. Chúng ta chỉ nhớ ra khi nhìn lại những tấm ảnh cũ”*. Cũng có thể lắm chứ khi tôi được anh coi là một thứ đồ cũ, một bản sao của ai đó. Tài sản của anh không khác gì một tiệm bán đồ cũ, ở đó người ta có thể tìm được một con búp bê thiếu mắt, một ký ức sắt vụn hay một trưa hè đôi kem mát. Những dấu ấn thời gian xa lơ lửng, những kỷ niệm thậm chí người ta không còn nhớ nổi tên vẫn được anh sắp xếp trên từng khung hình gỗ. Khách hàng đến với anh, chủ yếu là ngắm nhìn, còn lại họ mua về chỉ để cất đi như một sự hoài niệm.

Tôi bước vào gian hàng của anh, tìm thấy cả ký ức của anh, anh chưa đời tôi bất cứ một điều gì đã xảy ra bởi anh nói đã trao cho tôi quyền năng được thống trị. Còn tôi, chưa một lần đủ thông suốt và bình tĩnh để kể với anh quá khứ của mình. Có lẽ vì thế tình yêu của tôi đầy mặc cảm và thận trọng. Anh yêu tôi đầy nghi hoặc nhưng không bao giờ gặng hỏi tôi bất cứ điều gì. Anh muốn, chính tôi sẽ là người nói với anh tất cả.

Cả hai chúng tôi đều chưa bao giờ nghĩ đến lễ cưới cho riêng mình khi suy nghĩ mơ hồ của xa cách cứ lần át. Anh luôn đặt mình là người vô hình giữa cuộc sống, bởi chỉ khi đó anh mới có thể ghi nhận lại những khoảnh khắc một cách trọn vẹn, tự nhiên nhất. Còn tôi, lao mình vào cuộc sống hiện tại kiếm tiền như một con thiêu thân, cố gắng biến ký ức thành một màu trắng xóa, đặt anh là mốc bắt đầu, coi anh là tất cả. Kết thúc những mệt mỏi thường là cãi vã, anh triu mến đến khó chịu còn tôi nóng nảy đến điên cuồng.

Đêm hôm đó, cô gái trên cầu Long Biên trở lại với tôi, mỉm cười khi trên tay bồng bế một đứa trẻ. Tôi chìa tay đưa cho đứa bé viên kẹo socola, cô gái mỉm cười, và kéo tôi lên cao, chúng tôi cùng bay. Cô gái dắt tôi trở về với căn nhà gỗ bên bờ rừng, đặt những ngón tay run rẩy của tôi vào lòng tay Lâm. Tôi thấy mình đã vận lên người bộ váy cưới màu nude. Lâm dắt tôi băng qua cánh đồng nở bừng hoa trắng.

Giấc mơ làm tôi vùng tỉnh dậy, một vùng xưa cũ trong ký ức của tôi đã phủ bụi, những nếp buồn đã ngủ yên bỗng dưng sống lại. Lâm hiện hữu sống động như chưa từng xa cách.

***

Một lực cuốn vô hình nào đó đẩy mê hoặc thôi thúc tôi trở lại căn nhà xưa đã từng có Lâm, cũng là nơi tôi chưa từng trở lại sau ngày định mệnh ấy. Tôi nói với anh thỏ thẻ: *“Ngày mai em muốn trở về quê thăm ngoại”*, anh lái ô tô đưa tôi trở về nhà, nơi chỉ để ngụ cư nỗi buồn nên không mấy may một cảm giác ruột thịt, rồi quay về thành phố khi bóng tối khuất lấp. Anh không hỏi tôi lý do sao không đưa anh trở về ngôi nhà ấy nhưng tôi biết, anh luôn chờ đợi một lời tự thú.

Ngôi nhà nằm bên bìa rừng, buổi sáng đàn chim líu ríu sà xuống mỏ nắng, bên cạnh những thớ gỗ loằng ngoằng như mê cung, ngoại tôi ngồi đó mây trời nhuộm trắng mái tóc, thời gian lũ lượt kéo nhau đi ngang qua những nếp nhăn. Căn nhà gỗ không đổi màu theo thời gian, vẫn nguyên cảm giác đè nặng lên tim tôi đến nghẹt thở, bà đón tôi bằng cái nhìn thao láo: *“Cha bố mày, mày còn về làm chi, cút đi như con mẹ mày ấy”*. Tôi lại gần bên bà, cúi đầu vào bờ ngực hóp hép mà nũng nịu. Bà xoa mái tóc xoắn lộn của tôi, dịu giọng: *“Sao mà đi riết vậy con, thằng Lâm nó dọn về ở với bà, đợi mày mãi, chả yêu đương ai nữa”*. Rồi bà ôm lấy tôi mà khóc òa, lắm bầm bằng giọng khàn chan nước mắt: *“Tao không hiểu chuyện gì đã xảy ra, mày với mẹ thì bỏ đi biệt tăm, bố thằng Lâm hóa điên, tổng công đồng công đồng chạy vào trong rừng, bây giờ cũng không thấy trở lại”*.

Lâm vác củi từ rừng về, nhìn tôi bằng đôi mắt rười buồn rồi làm lũi chẻ củi trên sân. Tiếng rừ, tiếng củi đập vào nhau từng tiếng dứt khoát và đau nhói.

Lâm rủ tôi vào rừng. Tôi làm lũi theo sau như một đứa trẻ mắc lỗi. Lâm đi một bước, tôi nhắc chân một bước. Lâm dừng lại, tôi cũng dừng lại. Cứ như thế rất lâu, từng bước chân của tôi mang ký ức hiện về nguyên vẹn. Tại cánh rừng này, Lâm thường tạo cho tôi những bất ngờ nho nhỏ. Lâm dắt tôi đến những tàng cây cổ thụ, đặt lòng tay tôi khẽ khẽ chạm lên trên một chiếc lá khô. Chiếc lá khẽ bay lên đủ để khiến tôi giật mình. Thì ra đó là loài bướm mang hình hài chiếc lá khô màu vàng úa. Cảm giác đó thật tuyệt vời khi được cùng Lâm ngắm nhìn những kiệt tác của thiên nhiên. Một lần khác, Lâm dẫn tôi đến một loài cây to, mọc từng chùm trái đỏ trên thân, và nói với tôi rằng chính Lâm đã dùng keo dán kết dính những chùm này vào thân cây. Thế mà tôi tin lời Lâm, ăn ngon lành những trái cây màu đỏ tươi, vỏ dày, quả mọng nước. Sau khi đã chén no nê trong rừng, Lâm hái những trái cây non mang về bằm nhỏ để nấu canh chua. Canh có vị chua ngọt, mát lành.

***

Tôi không biết bố mình là ai, chỉ nhớ khi đã biết suy nghĩ thì đã ở cùng mẹ và bà ngoại. Mẹ tôi cả đời ở đợ, làm thuê đủ thứ việc từ giặt quần áo, lau chùi bệnh viện đến lượm xác chết, kiếm cơm ăn từng bữa nuôi con nhỏ, mẹ già. Nghề của mẹ tôi là cái nghề ít ai để ý tới, chỉ có tôi là tự để ý đến mẹ, tự để ý đến chính mình. Người ta nói tôi hay mặc cảm.

Mẹ tôi làm thuê từ việc này đến việc khác, từ gia đình này tới gia đình khác, nay đây mai đó nên chỉ có bà ngoại là người chăm lo cho tôi nhất. Sau một thời gian biệt, mẹ mang tôi đến ở luôn trong căn nhà nghỉ dưỡng làm toàn bằng gỗ, âm u ngay cạnh bìa rừng. Tại đó có một ông già bị bệnh đã được chuyển từ thành phố vào bìa rừng để nghỉ ngơi trong khu sinh thái, một cậu con trai trạc tuổi tôi, tên Lâm.

Cuộc sống chung đưng chẳng dễ dàng chút nào. Hằng ngày mẹ tôi làm nhiệm vụ chăm sóc ông già, tắm rửa cũng như đưa ông ta đi vệ sinh. Không hiểu vị trí của mình trong ngôi nhà như thế nào nên tôi đâm ra lì lợm, ít nói. Một thời gian sau ông ta khỏi bệnh, lễ cưới được tổ chức chóng vánh ngay sau đó. Bỗng dưng tôi có gia đình, có bố và anh trai. Tôi không biết buồn hay vui khi nhìn thấy Lâm buồn bã: *“Anh nhất định sẽ cưới em”*.

***

Lâm dừng chân bên cạnh hồ nước trong rừng, quay lại và đột ngột vòng qua eo tôi, cả hai cùng nhào xuống nước. Chúng tôi cùng lặn, dưới mặt nước yên tĩnh, Lâm hôn tôi bằng nụ hôn dậy sóng. Tới khi vùng lên khỏi mặt nước, Lâm ghì sát vai tôi, nói bằng giọng nói ằng ặc nước: *“Tại sao, em lại bỏ đi”*... Tôi đưa tay lướt nhẹ lên đôi mắt sâu, bờ vai vạm vỡ của Lâm không trả lời, cứ như thế, cảm lạnh đến tuyệt đối.

Cũng tại cái hồ trong rừng này, trước Lâm thường cùng tôi chốn dựng ra chơi. Lâm bắt chuồn chuồn cắn rốn, nhưng cả mùa hè tôi vẫn không bơi được, chỉ quỵện trong vòng tay Lâm mà vẫy vùng. Lâm nói thích như thế, bởi biết bơi rồi tôi sẽ chạy khỏi Lâm mất.

Dựng có thói quen đập đồ mỗi khi thấy tôi và Lâm đi chơi về. Dựng bao giờ cũng ném cái này vào cái kia chứ không ném riêng lẻ một đồ vật xuống nền nhà. Hôm nay cũng thế, dựng đập bộ ấm chén vào cái gương, cả hai cùng vỡ. Tôi

rung mình nép dưới vai Lâm, đến khi ngược lên thấy đôi mắt Lâm hằn những vết dài cảm hận: *“Sớm muộn gì, anh sẽ đưa em đi khỏi nơi này”*.

Sau hồi lâu im lặng, tôi nhìn thẳng vào mắt Lâm buồn bã: *“Em trở về để thông báo với anh cùng bà về ngày cưới của em. Em bỏ đi vì đây không phải là vùng đất của em, mà là em muốn thăng tiến và thành đạt. Em cũng không yêu anh, bởi chúng mình là anh em trong một gia đình”*.

Lâm nhìn tôi bằng đôi mắt đờ đẫn. Tôi nhìn Lâm bằng đôi mắt kinh sợ khi hai chữ *“gia đình”* vừa buột khỏi miệng. Người con trai hiện đang đứng trước mặt tôi mang trong mình dòng máu của ông ta. Ngay lập tức, tôi vùng dậy thoát khỏi vòng tay Lâm và chạy về phía cửa rừng. Tôi đã yêu Lâm, ngưỡng mộ và đầy cảm hận như thế.

***

Dượng rất quan tâm tới tôi, còn chăm cho tôi đến khi tôi 10 tuổi, kéo chăn cho tôi mỗi tối và đưa tôi cùng Lâm vào giường ngủ mỗi khi mẹ vắng nhà. Dương nói đó là nhiệm vụ trong công việc làm cha dượng.

Hôm đó, vào khoảng 9h tối, khi tôi đang trong phòng, dượng bước vào, bắt đầu chạm vào cơ thể tôi. Tôi quay lại, ánh mắt dữ dằn: *“Dượng bỏ con ra”*. Chưa kịp dứt câu thì ông ấy đã quăng tôi lên giường, lột áo của tôi. Tôi và dượng cùng ở trong phòng. Tôi không nhớ được là dượng tôi đã nói gì hay đã làm gì với tôi, chỉ biết chắc chắn rằng khi đó tôi đã không còn ở trong cơ thể mình nữa. Những hình ảnh mà tôi nhớ được, ghi lại được đều ở phía sau gáy của dượng, hướng ra ngoài cửa sổ, ngay sát vị trí dượng và tôi đang ở đó. Tôi đã thực sự thoát ra khỏi cơ thể mình. Và nhận ra mọi chuyện khi thấy mình chảy máu và liên tục nôn ọe.

Tôi tìm đến mẹ cầu cứu khi cơ thể tan ra thành trăm ngàn mảnh vụn. Lời nói của tôi như châm ngòi cho quả bom nguyên tử bùng phát trong mẹ. Mẹ tôi gào lên, gương mặt bà hằn lên sự phẫn nộ: *“Bây giờ thì mày vui rồi chứ, mày đã phá hỏng cái gia đình này”*. Tôi ngất lịm đi chính trong giờ phút đó, mẹ mang tôi đi, trốn chạy khỏi căn nhà gỗ nặng trĩu ngay trong đêm. Tôi lớn lên và được nuôi dưỡng trong gia đình người anh em họ xa, mẹ làm thủ tục rồi đi lao động tại nước ngoài, đến giờ vẫn bật tằm.

Mọi chuyện xảy ra êm ả trong nỗi đau khổ giằng xé tôi từng cơn, cảm giác căm hận mỗi khi tôi nghĩ về mẹ, về dưỡng, cảm giác sợ sệt, né tránh Lâm. Tôi rời xa Lâm buồn bã và đau khổ như vậy. Lâm không hề biết chuyện gì đã xảy ra với tôi.

***

Tôi ngã dúi dụi trước một gốc cây lớn bên bờ suối. Khi ngẩng đầu lên thấy trước mình là con rắn hổ mang, lưng màu chì, vảy từ thân tới giữa cơ thể viền sọc xám đen đang nhìn tôi. Thấy đau nhói rồi ngất lịm, vẫn còn cảm giác tê tê của một đường truyền lan dần dần trong cơ thể.

Khi tôi tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên giường, bên cạnh là ngoại, đang đưa bàn tay nhẵn nhúm bấm bấm từng đầu ngón tay của tôi. Bà nói, Lâm bế tôi về sau khi đã sơ cứu để vết thương không lan nhanh vào cơ thể. Lâm phải lặn lội lên vùng chóp núi, men theo những hốc đá tìm loài cây dại có khả năng chống nhiễm trùng và bài tiết chất độc.

Thời gian điều trị vết thương cũng là lúc tôi ở lại với bà cùng Lâm lâu hơn. Hằng ngày, Lâm vẫn thường sắp sẵn cho tôi những món ăn tuổi thơ: cào cào rang lá chanh cùng rau tập tàng nấu canh. Ngày tôi cùng mẹ đến với gia đình Lâm, khi tôi nép dưới cánh cửa trong bộ dạng gầy nhom, ốm yếu của đứa trẻ lâu ngày xa mẹ đã được Lâm kéo tay chạy khắp cánh đồng. Những vạt lúa uốn lượn theo đường cong của thung lũng bốn bề núi rừng âm u. Lâm đầu ngó nghiêng, tay cầm chai nhựa, tay cầm chiếc vỉ, rình đi dò dò bắt cào cào rồi bỏ giỏ. Lâm nướng ngay tại cánh đồng, tới khi chân cánh cháy rụi, thân chuyển sang màu vàng cánh gián, tỏa mùi thơm béo ngậy thì giành phần tôi ăn.

Khi trời còn vùi trong đêm, Lâm đã dậy đi hái rau mùng tơi, rau dền, rau sam, mỗi thứ một ít, bó chung lại thành từng mớ nhỏ gọi là rau tập tàng. Sớm mai, Lâm mang đi bán những chợ hôm, chợ mai dưới quê, chợ cóc, chợ xóm trên huyện, trên tỉnh. Lâm nói, sẽ tự tay giành tiền mua váy cưới để xin bố mẹ cưới tôi. Qua những mùa cánh đồng thay áo, mùa ngô màu xanh, mùa lúa chín rộm vàng, mùa thược dược hoa đỏ, tôi rong chơi từng ngày, lớn lên từng ngày cùng Lâm. Đó cũng là thời gian tôi ở lại lâu nhất, đủ để tôi và Lâm thân thiết, gắn bó. Lâm không bao giờ tin và coi tôi là em gái.

Tôi rời khỏi căn nhà, trong một sớm Lâm đã lên rừng, kiếm cho tôi những trái dâu đỏ mọng. Lần trở về này, tôi không nghĩ mình gặp lại Lâm sau nhiều năm xa cách, nên sự ra đi lại nặng nề hơn bao giờ hết. Tôi biết, Lâm đang muốn giữ tôi lại từng ngày bằng cách làm sống lại những ký ức đẹp đẽ. Thế nhưng, chính mẹ đã dạy cho tôi biết, để sống sót qua nỗi đau không còn cách nào khác là chạy trốn. Chưa một lần tôi muốn nói cho Lâm sự thật, bởi muốn giữ mãi cho Lâm tiếng cười vang vọng như núi rừng.

***

Tôi đã thực sự ở trên cao, nơi có thể nhìn toàn cảnh Hà Nội, đó là phía đỉnh cầu Long Biên. Phía dưới dòng nước sông Hồng đỏ quặn kia, Lâm đang giang tay đón đợi, suy nghĩ đó khiến tôi nhào xuống, thấy mình nhẹ tâng, cuốn theo dòng nước qua bãi giữa, bãi đá nơi những đôi tình nhân chụp ảnh cưới, tôi trôi ngược về phía đầu nguồn. Nơi đó, Lâm đang ngồi gập thuyền lá, thả từng đợt trôi sông. Không thể nào cất tiếng gọi, không thể nào chạm được tới Lâm, không thể trở về quá khứ, tôi neo mình vào một chiếc thuyền mắc cạn, cứ ở đó nhìn Lâm mãi, mãi...

Đêm đó, anh mang tôi về nhà trong cảm giác thèm rượu, say khướt và luôn mồm nói muốn chết. Anh để tôi ngồi lặng hàng giờ chỉ để nhìn những đường sọc kẻ trên tường, cảm nhận khoảng trống trong mình cứ lan dần. Cảm giác này khiến tôi khó chịu. Phải xa Lâm, tôi trở về cuộc sống thực tại trở thành kẻ yếu đuối, cộng với những nỗi buồn cũ tôi hay nghĩ đến cái chết, thực sự muốn biết cái chết diễn ra như thế nào.

Tôi kể anh nghe về Lâm, về những quá khứ buồn thảm trong cơn mộng mị. Không mong ở anh một sự cảm thông, mà chỉ để giải tỏa cho chính bản thân mình khỏi ký ức đè nặng tôi từng ngày, tôi muốn lên trên đỉnh cầu chỉ để biết rằng khi ấy trí khôn nhiều hơn hay khờ dại nhiều hơn, tôi sẵn sàng chấp nhận một kết thúc giống như cô gái trên cầu. Trong suy nghĩ của tôi lúc này, chiếc váy cưới tôi hằng mơ mỗi đêm bị sóng sông hồng dày vò, đỏ lù máu.

Anh kéo tôi dậy bằng một nụ hôn kéo dài, rất đổi dịu dàng. Anh lôi tôi lên cầu, giữa bạt ngàn gió đập vào người, giang rộng hai cánh tay của tôi và nói: “*Chết là*

điều vĩnh viễn cho một câu chuyện nhất thời. Chúng tôi cứ đứng như thế, suốt đêm, đến khi tôi ngủ gục trên bờ vai anh vững trãi vẫn còn nghe mơ hồ lời anh nói, sẽ đưa tôi đến gặp cô gái trong những bức ảnh của anh.

Chúng tôi cùng đứng trước nấm mộ nhỏ, như một cột mốc buồn, giữa một rừng hoa dại, gió lồng lộng thổi. Xung quanh, từng đôi trai gái chụp ảnh cưới trong mùa cưới mùa. Loài bướm trắng bay xúm xít lại với nhau trải dài trên con đường diêu vợi. Người đàn ông ngồi lặng bên ngôi mộ kể cho chúng tôi nghe rằng, đã trải qua ba năm, từ ngày cô gái ấy chết, khi người ta “*thay áo*” cho cô gái, bất ngờ khi thấy bên trong nấm mộ là một đứa trẻ nằm gọn trong bộ váy cưới màu nude, da trắng như sứ, đôi môi còn nhoẻn nụ cười. Không ai bỏ đi vì cảm giác sợ hãi mà tin rằng sự sống đã hồi sinh kỳ diệu trong cả cái chết.

Anh dìu tôi về trên con đường mờ mịt. Anh kể cho tôi nghe về ý định của bộ ảnh cưới, về những bông hoa li ti thêu trên váy. Anh nói về bộ ảnh cưới sẽ tự tay chụp cho tôi, dựa trên một chuyện tình lãng mạn mà chính anh là đạo diễn. Tôi nghĩ nhiều hơn về đứa trẻ, cái chết của cô gái và Lâm đã biến mất khỏi trí óc.

***

Tôi nhận được bức thư của mẹ, nét chữ siêu vẹo đổ chồng chất lên nhau, nhòe nhoẹt nước mắt, dấu bưu điện xa lắc phía bên kia bán cầu:

“Mẹ đã giành hết thời gian và công sức để có thể che đậy đi những gì đã xảy ra trong quá khứ. Mẹ đã từng bị lạm dụng tình dục như con. Thật cay đắng khi điều đó đến từ người bố đẻ. Bà ngoại con đã không hề biết chuyện này, mẹ sợ bà không vượt qua nổi. Khi mẹ biết rằng, điều đó đã xảy ra với con thì chính là lúc tấm màn bao phủ ký ức của mẹ bị giật tung.

Con hãy hiểu cho những tủi nhục mà mẹ phải đối mặt trong quá khứ, cũng như những đau đớn mà mẹ phải chứng kiến sự đau khổ của con. Mẹ thà gọi con là kẻ dối trá, mắng mỏ con còn hơn việc tin điều đó là sự thật.

Bao nhiêu năm rồi, mẹ trốn chạy khắp mọi nơi, đã vơi dần đi nỗi đau khổ của riêng mình, nhưng ánh mắt cầu cứu của con trong đêm hôm đó không thể làm mẹ nguôi ngoai. Từ bỏ con là cách duy nhất mẹ có thể giúp con tự trưởng thành để vượt qua nỗi đau. Trong khi chạy trốn, con sẽ biết mình thực sự thuộc về nơi nào.”